

کتابِ حَبَقُوقِ نَبی

پیشگفتار

دَ شُرُوعِ امزی کِتابِ حَبَقُوقِ نَبی از خُدا سوال مونه که چرا خُدا اِجازه میدیه که شرارت، ظُلم و آزار-و-اَذیت دَ یهُودا اِدامه دَشته بشه و چرا خُدا خود ره دَ برابرِ بے انصافی-و-بے عدالتی چُپ گِرفته. اوخته خُدا دَ جوابِ حَبَقُوقِ مُوگیه که لشکرِ بائِل ره دَ خِلافِ یهُودا میره و مردُمِ یهُودا ره بخاطرِ شرارتِ ازوا جزا میدیه. ای توره نَبی ره دیگه ام پریشان مونه و بلده شی سوال پیدا موشه که چرا خُدا مِلَّتِی ره که از یهُودا کده گناهکارتر آسته بلده مجازاتِ ازوا میره. خُدا دَ جوابِ حَبَقُوقِ مُوگیه که امو مِلَّتِ ام از پیلِه غَضَبِ خُدا وُچی مونه و امو رقم که دَ بله دیگه مِلَّتِها ظُلم کده اونا ره غارت کد، امو رقم خود شی غارت شده مَورِدِ ظُلم قرار میگیره. دَ فصلِ آخِرِ امزی کِتابِ حَبَقُوقِ بیان مونه که خُداوند دَ بزرگی و جلالِ خُو ظاهر موشه و ظُلم و شرارت ره از بین بُرده عدالت ره برقرار مَکُنه.

ایه مشهورِ امزی کِتابِ اینی آسته:

طبقه-بندی موضوعها

نالہ و فریادِ حَبَّقُوق (۱:۱)

جوابِ خُداوند (۵:۱)

شِکَايَتِ دَوْمِ حَبَّقُوق (۱۲:۱)

جوابِ خُداوند (۲:۲)

دُعایِ حَبَّقُوق (۱:۳)

۱ اینی وَحی ره حَبْقُوق نَبی دَ رویا دید.

نالہ-و-فریادِ حَبْقُوق

۲ آی خُداوند، تا کی نالہ-و-فریاد کنم

و تا کی نَمِيشَنوی؟

تا کی از ظُلم دَ پیش تُو نالہ-و-فریاد کنم

و تا کی نِجَات نَمیدی؟

۳ چرا میلی که ما بے انصافی ره بِنِگرم؟

چرا خطاکاری ره توخ کده موری؟

تباہی و ظُلم دَ پیش رُوی مه آستہ؛

جنگ-و-جَدَل اِدامه دَره و مُخَالَفَت از هر جای سر بلند مُونه.

۴ امزی خاطر شریعت از کار اُفتده

و عدالت هرگز حاکم نموشه.

ازی که شریرو عادلا ره گردگیره مونه،

حکم قضاوت تغییر خورده صادر موشه.

جواب خداوند

⑤ ”سُونِ مِلَّتْهَا تُوخ كَدَه بِنَكْرِيْد،

و آگ شُده حَيِرُو بُمَنِيْد،

چراکه دَ روزای از شُمو کاری مُونُم

که حتی اگه بَلدِه شُمو كُفته شُنه

شُمو باوَر نَمُونِيْد.

⑥ چُون ما كَلدَانِيَا رِه باله مُونُم،

اُمُو مِلَّتْ تُنْدُخُوِي و بے رَحْم رِه،

که دَ رُوِي زَمِي مِيگرده

تا جای‌های ره که ازوا نیسته تَصْرُف کُنه.

⑦ اونا ترسناک و باهیبِت آسته؛

قضاوت و شان-و-شوکتِ ازوا

از خودونِ ازوا سرچشمه میگیره.

⑧ آسپ‌های ازوا تیزتر از پلنگ‌ها آسته

و چالاکتر از گرگای شاو؛

آسپ‌های ازوا چارپورته مونه.

آسپ سوارای ازوا از راه دُور مییه؛

اونا رقمِ بُرگجی پرواز مونه که د تیزی بلده خوردونِ شکار خُو
تاه مییه.

⑨ پگِ ازوا بلده ظلم کدو مییه،

حرکتِ ازوا طرفِ پیشِ رُوی آسته

و اسپیرا ره رقمِ ریگِ دریا جَم موكنه.

۱۰) اُونَا دَ بِلِه پادشایو ریشخندی مونه

و از حکمرانا مزاق جور موكنه.

اُونَا دَ بِلِه تمام قلعهها میخنده

و کوډ خاک جور کده اونا ره تَصْرُف مونه.

۱۱) اونا رقم باد دَم خُو میزنه و تیر شده موره؛

اونا مُجْرِم حساب موشه،

چراکه قُدرت خُو ره خُداى خُو میدنه.

شِکَايَتِ دَوْمِ حَبْقُوقِ

۱۲) اَى خُداوند، خُداى مه!

اَى مُقَدَّس مه، تُو از اَزَل بُوډے و اَسْتى، پس مو نَمُوْمْرِى.

اَى خُداوند، تُو اونا ره بَلدِه قضاوت تعیین کډے،

اَى قاده-و-پناهگاه، تُو اونا ره بَلدِه جَزای قَوْم خُو مُقَرَّر کډے.

١٣ چیمای تُو پاکتر ازی آسته که سُون بَدی توخ کُنی

و تُو خطاکاری ره دیده نَمیتنی؛

پس چرا سُون خیانتکارا توخ کده موری

و غیبتیکه شریرو نفرای عادلتر از خود ره قُورت مُونه چُپ
میشینی؟

١٤ تُو مردُم ره رقم ماهیای دریا جور کده

و رقم خزنده‌های که حُکمران ندره.

١٥ دُشمو پگ ازوا ره قد چنگک بُر مُونه

و اونا ره قد جال خُو میکشه

و دَ تور خُو جَم مُوکنه؛

امزی خاطر خوش و خوشحال آسته.

١٦ آرے، اُو بلده جال خُو قُربانی مُونه

و بلده تور خُو بُخورِ خوشبُوی دُود مُوکنه؛

چراکه دَ وَسِيلَه امزوا تقسیم ازو پَریمو آسته

و خوراک شی چرب.

۱۷) پس آیا او جال خور ره خالی کده موره

و مِلَّتْها ره بَدُونِ رَحْمِ کُشته موره؟

۲) ۱) ما دَ پیره خو ایسته موشم

و دَ بِلَه بُرَجِ خود ره جای-د-جای مُونم؛

ما توخ کده مورم تا بِنِگرم که او دَز مه چیزخیل مَوگیه

و دَ باره شِکایت مه چی جواب میدیه.

جواب خُداوند

۲) اوخته خُداوند دَز مه جواب دَد و کُفت:

”رویا ره نوشته کو؛

او ره دَ بِلَه لُوحها رقمی نقش کو

که نفر حتی د غیت د ویدو او ره خنده بتنه.

③ چون ای رویا بلده یگ وخت معین آسته

و د زودی پوره موشه؛ ای دروغ نیسته.

اگرچه طال موخوره، بلده شی انتظار بکش؛

حتماً مییه و ناوخت نمونه.

④ آدم کبری-و-مغرور ره بنگر

روح شی د وجود ازو صالح نیسته،

لیکن شخص عادل د وسیله ایمان خو زندگی مونه.

⑤ واقعاً که شراب فریبنده آسته

و آدم کبری-و-مغرور ناآرام و بیقرار.

او کتوک خو ره رقم عالم مردهها کته واز مونه

و رقم مرگ هرگز سیر نموشه.

اَوْ پَگِ مِلَّتْهَا رَه دَ پِيش خُو جَم مُونَه

و تمام قومها ره قد خويگ جای موکنه.

⑥ يقيناً، پگ ازوا مثل آورده او ره طعنه ميزنه و موگيه:

'واي د حال کسی که چيزاي گرفته شده ره د بله مال خُو کوډ مُونه!'

تا کی او خود ره تی بار مالهای گروي قرار ميديه؟

⑦ آیا قرضدارای تو بے بلغه باله نموشه

آیا اونا بيدار شده تو ره د لرزه نميره؟

اوخته تو بلده ازوا و لجه جور موشی.

⑧ ازی که تو ملت های کلو ره غارت کده،

تمام باقیمنده قومها تو ره غارت مُونه،

آره، تو خون انسان ره ريختندے

و د بله سرزمینا، شارا و پگ باشنده های شی ظلم کده.

۹ وای د حال کسی که بلده آباد کدون خانه خو عاید حرام حاصل مونه

تا ور خو ره د جای بلند قرار بدیه

و از چنگ بلا-و-مُصیبت نجات پیدا کنه!

۱۰ تو د وسیله نابود کدون قومهای کلو

بلده خانه خو نقشه رسوایی کشیده

و د ضد جان خو گناه کده.

۱۱ چون سنگ از دیوال ناله-و-فریاد مونه

و تیر خانه از مینکل چپوها جواب شی ره میدیه.

۱۲ وای د حال کسی که یگ شار ره د وسیله خونریزی آباد مونه

و شار دیوالدار ره د وسیله شرارت استوار مونه!

۱۳ آیا ای از طرف خداوند لشکرها نیبه

که قومها بلده سوخت آتش زحمت میکشه

و مِلَّتْهَا خُودُون رِه بَلْدِه هِيچ مَنده مُونه؟

۱۳ پس بَدَنِيْد که زمی پُر از شِناسِ جَلالِ خُداوند مُوشه

امو رقم که دریا پُر از آوها آسته.

۱۴ وای دَ حالِ کسی که دَ همسایه خُو پیلِه غَضَب رِه وُچیدَلجی مُونه

و غَضَب خُو رِه تا آخِر شیو کده اونا رِه نشه مُوکنه

تا لُچی ازوا رِه بِنگره.

۱۵ تُو دَ جای شان-و-شوکت قد توهین-و-تحقیر سیر مُوشی.

تُو ام وُچی کُو و بے پَرده شو!

پیلِه دِسْتِ راستِ خُداوند دَ پیشِ ازتُو مییه

و رَسوایی دَ بَلِه شان-و-شوکت تُو قرار میگیره.

۱۶ چُون ظُلْمی که دَ لِبَنان کدی و نابُودی حیوانا اونا رِه ترَسند،

امو ظُلم دُچار تُو مُوشه.

آرے، تُو خُونِ اِنْسَانِ رِه رِيخْتَنْدِي

و د بَلِه زَمِي، شَارَا و پِگِ بَاشِنْدِه هَايِ اَز وَا ظَلَمِ كَدِي.

١٨ يگ بُت چي فايده دَرِه؟

بُتي كه سازِنْدِه شي اُو رِه تَرَاشِ كَدِه

يا بُتي كه رِيخْتَنْدِه شُدِه بَلْدِه كُمرَاه كَدُونِ مَرْدُم؟

چُونِ سازِنْدِه اَز و دَ چِيزي كه جُور كَدِه تَوَكُلِ مُونِه،

دَ حَالِيكه اَمُو بُت هَايِ جُور شُدِه توره كُفْتِه نَمِيْتَنِه!

١٩ وَايِ دَ حَالِ كَسِي كه دَ چِيو مُوگِيه، 'بِيْدَارِ شُو!'

و دَ سَنگِ بِي جَانِ مُوگِيه، 'بَالِه شُو!'

آيَا اُو مِيْتَنِه هِدَايْتِ بَدِيه؟

تُوخِ كُو، اُو قَدِ طِلَّا و نُقْرِه پُوشِنْدِه شُدِه

و دَزِ شي هِيچِ دَمِ و جُودِ نَدَرِه.

٢٠) لیکن خداوند د جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو آسته؛

بیلید که تمام زمی د حُضُورِ اَزُو چپ بشه.

دُعای حَبَقُوق

٣) ١) دُعای حَبَقُوقِ نَبی د سَبکِ «شِگیونوت».

٢) آی خُداوند، ما آوازه تُو ره شَنِیدم

و از کارای تُو آگ شُده مندُم، آی خُداوند.

دَ زمانِ ازمو اونا ره دُوباره انجامِ بدی،

دَ زمانِ ازمو اونا ره مشهُورِ بساز

و دَ حینِ غَضَبِ رَحمتِ خُو ره دَ یادِ بَیر.

٣) خُدا از تیمانِ اَمَد،

اُمُو مُقَدَّسِ از کوهِ پاران. سیلاه.

جلالِ اَزُو آسمونا ره پوشند

و زمی پُر از حمد-و-ثنای ازو شد.

④ نُورِ ازو رقمِ آفتو بود؛

از دِستِ ازو آتَشکِ میزد،

از جای که قُدرتِ شی دَ اُونجی تاشه بود.

⑤ مَرَضِ وُبا پیشِ رُوی شی مورفت

و بلا-و-مُصِیبتِ از پُشتِ شی میمد.

⑥ اُو ایسته شد و زمی ره تکان دَد؛

اُو توخ کد و مِلَّتْها ره دَ لَرزه اُورد.

کوههای اَزلی جَوِجو شد و تِپه‌های اَبدی اوار.

راه-و-طَریقِ ازو از قَدِیم امی رقمِ بوده.

⑦ خِیمه‌های کوشان ره دُچارِ مُصِیبتِ دیدم؛

و رَخْت‌های خِیمه سرزمینِ مِدیان لَرزید.

۸) آی خُداوند، آیا غَضَبُ تُو دَ بِلِه جوی‌ها

و قار تُو دَ بِلِه دریاچه‌ها بُوَد

و خَشَم تُو دَ بِلِه دریا قرار دَشت،

وختیکه اَسپ‌های خُو

و گاډی‌های جنگی خُو ره بِلِدِه نِجات سوار شُدی؟

۹) تُو کمونِ لُچ خُو ره آماده کدی،

تیرها دَ امر تُو دَ کَمو قرار گِرِفَت. سِلاه.

تُو زمی ره دَ وسِیلِه دریاچه‌ها دُوشَق کدی.

۱۰) کوه‌ها تُو ره دِیده دَ لَرزه اَمَد

و سیل‌ها سرازیر شُد.

غُوَجی زمی آواز خُو ره بُر کد

و دِستای خُو ره سُون باله بلند کد.

۱۱) آفتو و ماهتو د بلندترین جای خو ایسته شد؛

آرے، اونا از روشنی تیرهای تو

و از شعاع نیزه جلجلی تو از حرکت مند.

۱۲) د وخت غُضَبِ خُو زمی ره لَغَه کدی

د غَیْتِ قار خُو مِلَّتْها ره پایمال کدی.

۱۳) تُو بَلْدَه نِجَاتِ قَوْمِ خُو بُر شُدی،

بَلْدَه نِجَاتِ پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو.

تُو سِرِ خانِه شَرِیرو ره کُفتی

و اُو ره از تادو تا بام لُچ کدی. سِلاه.

۱۴) تُو قد نِیْزِه دُشْمو سِرِ نفرای جنگی ازو ره سُلَاخ کدی؛

اونا رِقْمِ گَرْدباد اَمُدْدا تا مو ره تِیتِ پَرک کُنه؛

و دِ دِلِ خُو خوش بُود که آدمای غَرِیب ره از جای که تاشه

شُدْدا بُر کده قُورت مُونه.

١٥) تُو دریا ره قد اَسپ‌های خُو پایمال کدی،

دَ بِلَه آوهای کَلو لَغَه کدی.

١٦) ما گوش گِرِفْتُم و دِل-و-دِرُون مه تکان خورد

و از آوازی که مِیَشِنِیْدُم لَبای مه دَ لَرزه اَمَد.

پُوْدگی دَ اسْتُغونای مه داخِل شد

و دَ جای که ایسته بُوْدُم لَرزِیْدُم.

ما مُنْتَظِرِ رُوْزِ بَلَا شِشْتُم

تا دَ بِلَه قومی بییه که دَ بِلَه مو حَمَله مُونه.

١٧) اگرچه انجیر شِگوفه نَمونه

و دَ تاک‌های انگور هیچ میوه نییه؛

اگرچه حاصلِ دِرختِ زَبْتُون و جُود نَدَره

و زمینا هیچ غَلّه-و-دانه نَمیدیه؛

اگرچه رَمه‌ها از قوتونا نابود شده

و گله‌ها دَ طِبیلَه‌ها نیسته،

بازم ما بخاطرِ کارای خُداوند خوش اَستُم ۱۸

و دَ حُضُورِ خُدا نِجاتِ دِهِنْدِه خُو خوشحالی مُونُم.

خُداوند-خُدا قُوتِ مه اَسته؛ ۱۹

اُو پایای مَره رِقْمِ پایای آهُو جور مُونه

و باعِثِ موشه که ما دَ جای‌های بِلند قَدَم بَزَنُم.

بَلْدِه سَرِدِستِه خانِنْدِه‌ها؛ قَد آله مَوسِیقِی خانِنْدِه شُنه.